

TINA FRENSTEDT

PALAVA KOSTO

Suomentanut Jonja Rajala

LIKE

Tina Frennstedtiltä julkaistu suomeksi myös:

Lupaus (2019)

Epäily (2020)

Seuraavan sivun lainaus Uuden testamentin Ilmestyskirjasta, 20:13–14.

Ruotsinkielinen alkuteos: *Skärseld*

Copyright © Tina Frennstedt 2021

First published by Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency Ab, Sweden

Suomenkielinen laitos © Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

LIKE

Like Kustannus

Helsinki

www.like.fi

ISBN 978-951-1-41169-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

"This is the second death, the lake of fire"

NENÄSSÄ PISTELEE JA KURKKUA kutittaa. Linn kääntyy vatsalleen pois päin valosta.

Vaiivu takaisin, vaiivu lämpöön, pehmyteen, matala ääni kuiskaa käskevästi. Hän tottelee, potkii peiton jalkoihinsa ja torkahtaa hetkeksi.

Surumieliset, kiivaat ja terävät jouset valtaavat makuuhuoneen.

Musiikki saa hänet kääntämään unesta tokkuraista päätä, hän yrittää nousta mutta rojahtaa raskaasti takaisin makuulle. Häilyy tietoisuuden ja tiedottomuuden välillä.

Jouset kuuluvat taas, nopeat ja napakat. Kuuluvat kovempina. Liian kovina ja todellisina ollakseen unta. Sama melankolinen sointu-kierto kaikuu huoneessa ja hänen päässään, uudelleen ja uudelleen.

Linn yskii, yrittää uudestaan nousta ylös katsomaan mistä musiikki kuuluu, mutta ruumis ei tottele vaan tuntuu painavan monta sataa kiloa. Jalat ovat kuin halvaantuneet. Hän kohottautuu kyynärpäiden varaan ja ottaa tukea lämpimästä patjasta. Ikkunasta kuuluu vaimean risahteleva, rätisevä ääni.

Käy makaamaan, sulje silmät, nukahda.

Hän uhmaa ääntä, kääntää hitaasti päätänsä silmät ja nenä kirkvellen. Silloin hän näkee, miten kellanvalkoiset, korkeina raivoavat liekit kohoavat ikkunan vierisestä nojatuolista ylös kohti kattoa.

Hän tuijottaa niitä lamaan tuneena.

Lieskat loimuavat hiljaisuudessa, lepattavat pitkin ikkunaa ympäröivää seinää.

Hälytä apua, uusi ääni huutaa hänen päässään. Linn hakee puhelinta kädellään, hapuilee pitkin yöpöytää muttei löydä.

Rätisevä ääni ja voimakas, hohtava valo levittäytyvät hänen ympärilleen, kun tuli tarttuu siniseen pimennysverhoon. Voimakkaat jouset tunkeutuvat taas tiiviin savumassan lävitse ja kimpoilevat huoneen seinistä kuin yrittäisivät herättää hänet horroksesta.

Mene maahan. Matalalle, minne savu ei yllä.

Hän kiskaisee sängynlaidasta ja vääntäytyy vatsallaan reunalle niin, että toinen jalka retkahtaa sängyltä. Muu ruumis seuraa perässä, ja hän mätkähtää lattialle.

Kun hän nostaa katseensa, se kiinnittyy sängyn takana olevaan seinään, johonkin suureen ja punaiseen jota siinä ei kuuluisi näkyä. Kirvelevät silmät yrittävät vaivoin saada punaisesta selvää. Numero? Hän puristaa silmänsä tiukasti kiinni, avaa ne, muttei pysty kohdistamaan katsettaan.

Linn yrittää päästä lattialla eteenpäin ryömimällä sängynviertä, kohti huoneen toisella puolella olevaa ovea. Jopa savuverhon läpi hän näkee sen olevan kiinni.

Hätäinen, kirkas ajatus pilkahtaa hänen tietoisuuteensa. *Miksei palohälytin herättänyt?*

Pakoon. Nyt. On päästävä ulos, saatava ilmaa.

Joka ikinen liike tuntuu vaativalta liikuntasuoritukselta. Hän ei ymmärrä, miksei ruumis tottele. Kurkkua kuristaa, hän nostaa käsi-varren kasvojen suojaksi ja yskii taas. Ankaru voimaponnistus auttaa hänet hitaasti polvilleen. Hän katsoo silmät kirvellen ja kyyneleissä sängynlaidan yli ikkunaa, toinenkin verho on syttynyt palaamaan.

Ilma on paksua, tummanharmaa savumassa tupruaa ahnaana ylöspäin ja lipoo kattoa. Viereinen nojatuoli katoaa mustan tulipilven syövereihin.

Liian myöhäistä. Et voi mitenkään ehtiä.

Lämmin savu tunkeutuu hänen ruumiiseensa. Hän nostaa käden suun ja nenän eteen esteeksi, jotta saisi pidettyä sen poissa. Henkeä vetäessä keuhkoissa kutisee, särkee ja jyskyttää, tuntuu kuin pää olisi räjähtämäisillään.

Savu on nyt lähempänä mustaa kuin harmaata. Se on paksumpaa. Hän kumartuu takaisin alas, koettaa saada sängystä suojaa. Nojaa päätä käsiin, haluaa luovuttaa.

Anna mennä, anna mennä vain, käskevä ääni jyrisee jälleen.

Kurkussa polttaa, polttaa vatsaan asti. Niin kuin hän olisi juonut pullon viskiä yhdellä kulauksella. Suolaisia kyyneliä virtaa silmistä ja valuu huulille. Lämpö hohkaa sängyn alle, lattialaudat ovat kuumia kuin tuliset hiilet, ja polvet tuntuvat kärventyvän.

Leiskuvien, rätisevien kipinöiden säestämät jouset alkavat taas soida, tunkevat kiihkeinä infernon lävitse. Hän ottaa käsillä tukeaa lattiasta ja yrittää työntää painavaa, voimatonta ruumistaan eteenpäin kohti ovea. *Enää muutama metri, pystyt siihen. Sinun täytyy, näin tämä ei loppu.*

Kuuluu vaimea räjähdys, kun tuli tarttuu päiväpeittoon. Kuulutus lähestyy takaapäin, on aivan perässä ja uhkaa nielaista hänet. Hän kääntyy.

Ei, ei hiuksiin.

Kuuluu toinen, kova ja pistävä räjähdys, ikkunalasi räsähtää rikki.

Nälkäiset liekit saavat uutta voimaa, ja hänen takanaan oleva sänky katoaa suureen tulimereen. Ihoa kiristää, oikeaa jalkaterää polttaa. Hän näkee, että tuli on tarttunut siihen, ja yrittää sammuttaa liekkejä potkimalla, päästä karkuun.

Sivusilmällä hän huomaa tulen levinneen mattoon, joka on hänen ja oven välissä. Sen ohi on pakko päästä, ovelle on enää hädin tuskin metriäkään. Linn tukeutuu kyynärpäillään lattiaan ja ryömii

eteenpäin, eikä ihme kyllä tunne lainkaan kipua käsivarren osuessa liekehtivään mattoon. Lieskat kipuavat pitkin jalkoja, kohti yöpaitaa.

Huoneessa ei ole enää ilmaa, henki salpautuu.

Käperry pieneksi keräksi tähän viereeni, nukahda, anna lämmön ja pehmeiden viedä.

Hän on valmis tottelemaan ja antamaan periksi, kun ovi avautuu hitaasti raolleen. Raossa erottuu tumma varjo. Paksun, harmaan savumassan läpi pilkistävät kynnyksellä seisovan kasvot.

Pelastus.

Hän nostaa sormen viimeisillä voimillaan, yrittää yltää sillä oven alareunaan. Se on enää millimetrin päässä. Ilma. Elämä.

Jouset hiljenevät ja ovi vedetään kiinni.

TIISTAI

20. LOKAKUUTA 2020

– ENTÄ MITÄ KÄY kaikille niille tapauksille, joita et ehdi ottaa hoidaksesi? Yhden ihmisen elinaika riittää kuitenkin vain rajatun määrän selvittämiseen.

Kysymys sai rikosylikonstaapeli Tess Hjalmarssonin näkemään omaisten kasvot mielessään: Fredrika, Tim, Göran ja Desirée. Jennyn äiti Solveig. Huono omatunto vihlaisi sydämessä. Sitten hän muistutti itseään siitä, minkä vuodet murhatutkijana olivat opettaneet: miten oli ajateltava pystyäkseen jatkamaan sen parissa, mitä rakasti kaikkein eniten.

Kysymys ei tullut hänelle yllätyksenä, vaikkei ohjelman kulkua ollut tällä kertaa ehdittykään käydä etukäteen läpi. Juontaja Vivi Brygge oli luotettava ja perillä asioista. Haastattelut olivat rankkoja, eikä Brygge koskaan kaihtanut vaikeampia kysymyksiä. Tess piti hänestä.

Tess katsoi odottavaa, koronarajoitusten pienentämää studioyleisöä.

– En luovu ikinä toivosta tapausteni suhteen, mutta on selvää että...

Hän hiljeni ja haki sopivia sanoja.

– Että sinäkin ikäännyt?

Tess hymyili.

– Niin, vaikka sitä onkin vaikea uskoa.

Brygge nauroi.

– No ei, Tess jatkoi, – vaan on selvää, että osa tapauksista jää ikävä kyllä selvittämättä, se on karu totuus. Meidänkin on priorisoi-tava. Kenenkään ei pitäisi joutua elämään epätietoisuudessa, siinä on rangaistusta kaksin verroin. Vähin, mitä me poliisit voimme tehdä, on kääntää joka ikinen kivi.

Hajanaiset mutta kiihkeät aplodit kaikuivat studiossa. Bryggen show kuvattiin tavallisesti vähän matkan päässä Slagthusetissa, mutta nyt kuvaukset oli ahdettu SVT:n Malmön tiloihin. Paikalle oli kutsuttu kahdeksan henkeä luomaan live-tunnelmaa, jota vahvistettiin nauhalta tulevilla taputuksilla.

Vivi Brygge kääntyi takaisin näytön puoleen. Käytössä oli green screen, joten Tess ei nähnyt, mitä ruudussa näytettäisiin.

– Jenny Ramsvik. Ruumista ei koskaan löydetty, ja hänen tapauk-sestaan on kirjoitettu vuosien saatossa paljon.

Tess katsoi juontajaa hämmentyneenä, mutta kokosi ajatuksensa nopeasti ja siirsi katseensa näyttöön.

– Vastikään lukemani artikkelin mukaan uskotte, että tuomittu oli syytön, ja otatte tapauksen uudelleen tutkittavaksi, Vivi Brygge jatkoi.

Tess kirosi mielessään, sillä hänellä ei ollut pienintäkään halua puhua Jennyn tapauksesta televisiossa parhaaseen katselu aikaan. Hän yritti hymyillä hurmaavasti ja katsoi Bryggeä.

– Jennyn tapaus on herättänyt paljon kiinnostusta, hän sanoi.
– Siitä on kuitenkin annettu tuomio. Sitä emme voi muuttaa.

Sen diplomaattisempaa vastausta hän ei keksinyt.

– Mutta voisi siis olla mahdollista, kuten monet tuntuvat usko-van, että joku muu olisi murhannut Jennyn? Että tuomio olisi ollut väärä?

Tess vaihtoi taas asentoa ja yritti keksiä välttelevää vastausta.

– Jos lähdetään tutkimaan tapausta, josta joku on jo tuomittu, annettu tuomio pitäisi purkaa, ja se on melko monimutkainen prosessi.

Tess risti jalkansa varsin tietoisena siitä, mitä kehonkielellään viesti.

– Huomaan, että aihe taitaa olla aika arkaluonteinen, Brygge sanoi.

– Onhan se. Meidän poliisien on otettava eri osapuolet huomioon. On hankala kommentoida yksittäisiä tapauksia tai kertoa, mitä työtä niiden parissa tarkalleen tehdään. Meidän on myös varottava antamasta omaisille turhaa toivoa.

Brygge nyökkäsi ja vaihtoi Tessin helpotukseksi aihetta.

– Pienestä, menestyksekkästä ryhmästäne puheen ollen...

– Todella pienestä ryhmästä tosiaan, Tess huomautti väliin.

Resurssipulan nostaminen esille ei ollut koskaan pahitteeksi, sillä Tess oli vakuuttunut siitä, että poliisipäällikkö ja kaikki muutkin alueella korkeassa asemassa olevat tapittivat Bryggen ohjelmaa.

– Olette siitä huolimatta saaneet nämä urotyöt tehtyä. Selvittäneet koko joukon maan haastavimpia tapauksia. Eiköhän se ansaitse vielä yhdet aplodit, vai mitä yleisössä tuumitaan?

– Niin, Tess sanoi suosionosoitusten hiljennyttyä. – Riveistämme vieläpä poistettiin vastikään yksi poliisi. On sääli, ettei vanhojen tapausten ratkaisemista pidetä suuremmissa arvossa. Ne koskettavat kesken jäädessään hirveän monia. Toinen seikka, jota ei ehkä tule ajatelleeksi, ovat vapaana kuljeksivien tekijöiden lisäksi kaikki ne, jotka istuvat vankiloissa syyttöminä.

Tess jätti sanansa roikkumaan ilmaan ja ajatteli Johan Andertorpiä, Jennyn murhasta tuomittua miestä.

– Huh, ajatuskin puistattaa, Vivi Brygge sanoi ja loi teatraalisen

katseen kohti kameraa. – Keskuudessamme on murhaajia vapaalla jalalla.

Hän kääntyi takaisin Tessiin päin ja jatkoi:

– Mutta eikö cold case -ryhmä ole uhattu lakkauttaakin monta kertaa?

Tess hymyili sisäisesti. Juuri tätä hän oli toivonut, johtoon kohdistuvaa painostusta, jossa oli voimaa enemmän kuin kymmenessä liiton kokouksessa, ja vieläpä parhaaseen katseluaikaan.

– Miten suhtaudut siihen? Brygge kysyi.

– Omalta osaltani voin sanoa, ettei pomoni itse asiassa ole poliisipäällikkö tai kukaan muukaan. Kuulostaa ehkä oudolta, mutta toimeksiantajani ovat kuolleita. He kuitenkin elävät minun kauttani.

Brygge levitti kätensä ja katsoi yleisöä. Suosionosoitukset raikui-
vat taas.

Tess kohdisti katseensa monitoriin, jossa tiesi katsojien näkevän Annikan, Maxin ja Saran kasvot. Heidän murhaajansa oli saatu kiinni. Hän viittasi niitä kohti.

– Heille minä teen töitä, ja sadoille muille eteläisen alueen tuntemattomammille uhreille.

Brygge nyökkäsi.

– Tarkoitatko etteivät esimiesten sanomiset kiinnosta sinua oikeasti pätäkääkään?

Tess nauroi.

– Minulta menee kohta työpaikka alta. Mutta periaatteessa joo. Ja jos he yrittäisivät pakottaa minut muuttamaan asennoitumistani tai siirtäisivät minut muihin työtehtäviin, lopettaisin poliisin hommat saman tien.

Vivi Bryggen kasvot kirkastuivat ja hän nyökkäsi kapinahenkiseen vastaukseen ilmeisen tyytyväisenä.

– Näihin sanoihin lopetamme illan vieraan haastattelun, hän lausui ja päätti ohjelman.

Haastattelu oli ohi, ja tuttu loppumusiikki pärähti soimaan. Tess astui huokaisten alas lavalta. Suorat lähetykset olivat kuluttavia.

Hän mietti hetken, oliko ylittänyt rajan. Studion sohvalla oli helppo olla koppava, työpaikan käytävillä työkavereihin ja esimiehiin törmätessä ei niinkään. Hän ei kuitenkaan ollut sanonut mitään, minkä takana ei voisi seistä. He todella saisivat antaa hänelle potkut, jos virkaa alettaisiin muuttaa.

Vivi Brygge lähestyi häntä. Tess mietti, pitäisikö Jenny Ramsvikin tapauksesta sanoa jotain. Hehän eivät olleet sopineet mistä illan aikana tarkalleen keskusteltaisiin, Tess oli vain olettanut ettei Jenny olisi tullut puheeksi. Oli kai itsestään selvää, että ohjelman toimittajat seurasivat myös muita medioita, ja Kvällspostenin Palmqvist oli viime viikolla viitannut lähteisiin, keitä ne nyt sitten olivatkaan, joiden mukaan Jennyn tapaus saatettaisiin nostaa taas tutkittavaksi.

– Kiitos taas loistavasta suorituksesta, Brygge sanoi.

Kanava oli pyytänyt Tessiä ohjelman kevätkauden vakiovieraksi. ”Tess ja kymmenen tapausta” -osiossa hän sai kertoa niistä tapauksista, jotka olivat vaikuttaneet häneen kaikkein eniten.

Tess oli empinyt, sillä osallistuminen söisi aikaa hänen oikeilta töiltään rikostutkijana. Kyllä hän kuitenkin tajusi, että Bryggen suosituksessa ohjelmassa esiintymisen oli eduksi hänen ja CC-osaston tulevaisuudelle.

Tess irrotti mikrofonin paidastaan ja häntä lähdettiin saattamaan uloskäynnille. Toimituksen puolella hän näki ohjelman Facebook-sivusta vastaavan Sebastianin.

– Tänään tuli paljon kommentteja ja kysymyksiä, harmi ettei

aikaa riittänyt useammalle, Sebastian sanoi ja nosti peukkuja pöytänsä äärestä.

Tess pysähtyi.

– Toivottavasti enimmäkseen positiivisia?

– Jo vain, Sebastian vahvisti. – ”Taas asiaa Superkytältä”, ”Ajattella jos kaikki poliisit olisivat niin kuin Tess Hjalmarsson”. Pari mainitakseni. Vain yksi tyyppi antaa itsepäisesti vähän ikävää, aggressiivista palautetta.

Sebastian selasi viestejä.

– Tässä.

Tess nojautui lähemmäs tietokonetta ja luki viestin, jonka oli lähettänyt Sonny 0925.

”Mikset keskity tapauksiisi vaan jauhat paskaa telkkarissa?”

Tess huokaisi. Jos erottui ja oli näkyvillä mediassa, sai varautua siihen että jotkut kyseenalaistivat tai ajattelivat pahaa.

– Muistan saman kommentoijan viime lähetyksestä, Sebastian sanoi.

– Mistäs silloin oli kyse?

Sebastian skrollasi sivua alaspäin ja näytti aavistuksen nololta.

– Vaikutti muka siltä, että nautit muiden tragedioista. Netissä riittää tolloja ja trolleja.

Tess nyökkäsi.

– Jos tietäisivät, kuinka vähän tästä kaikesta kurjuudesta nauttiikaan, ajattelisivat varmaan toisin.

Tess laskeutui portaat alas ja lähti SVT:n talosta. Kaukana hänen takanaan näkyi pimeässä loistava Turning Torso.

Hän käynnisti mustan virka-Volvonsa ja ajoi pois pysäköintialueelta. Läppäsiltaa ylittäessään hän vilkaisi taustapeilistä Västra hamnenin suuntaan. Hänen olisi pitänyt ajaa asunnolleen, kastella

parvekkeen kasvit ja tarkistaa että kaikki oli kunnossa. Hän ei ollut käynyt kotona ainakaan viikkoon. Se sai kuitenkin odottaa vielä muutaman päivän. Österlenin suunta houkutti häntä huomattavasti enemmän.

KESKIVIIKKO
21. LOKAKUUTA

TESS KATSELI SANDRAA, joka säntäili ympäri asuntoa mustassa bleiserissä, valmiina lähtemään muutamaksi päiväksi Helsingborgiin töihin. Oli oikeastaan kummallista, Tess ajatteli, että heidän suhteensa saattoikin tuntua näin itsestään selvältä häidin tuskin vuosi ensitreffien jälkeen. Sitä se ei ollut alkujaan ollut, sanoi Marie Erling sitten mitä tahansa.

Tummanharmaa meri pilkisti mäntyjen väleistä. Tuuli oli tyyntynyt hieman puhallettuaan pari päivää voimakkaasti idästä. Talo oli kuitenkin niin lähellä vettä, vain kymmenisen metriä rantaviivasta, ettei meri ollut koskaan täysin äänetön. Heidän ympärillään Gislövshammarin pienessä poukamassa kävi jatkuva kohina.

Tess nosti katseensa kohti sateista taivasta ja säpsähti, kun Sandra ilmestyi takaapäin ja kietoi kätensä hänen ympärilleen.

– Mitä mietit?

Tess nojautui lähemmäs Sandraa, kunnes tunsi hänen vartalonsa omaansa vasten.

– En mitään.

– Ainahan sitä jotain miettii. Mutta...

– Aina ei tarvitse puhua.

– Niinpä.

Tess ei voinut kertoa miettineensä, oliko heidän suhteensa kirottu. Voisiko kaikki pian vain kadota, päättyä. Tess nauroi useammin, rakasti enemmän ja liikkui arjessaan keveämmin askelin. Se tuntui välillä vain liian hyvältä ollakseen totta ja voidakseen

jatkoa. Kaikilla suhteilla oli kuitenkin omat rajansa siinä, mitä ne kestivät, ja viime aikoina tielle oli kasaantunut esteitä: Sandran entisen aviomiehen uhkaava käytös, välimatka Tukholmassa asuviin lapsiin ja päällikön pesti, joka vei tällä haavaa miltei kaiken ajan.

– Minulla on lähtö puolen tunnin päästä, Sandra sanoi hiljaa, ja Tess tunki hänen lämpimän hengityksensä niskassaan.

Hän taivutti päätään alaspäin toivoen, ettei Sandra liikkuisi milliäkään.

– Kunpa ei olisi.

He elivät tätä nykyä rinnakkaista elämää autoissaan Österlenin, Malmön ja Helsingborgin välillä. Vaikka Tess toivoikin, että yhteistä aikaa olisi ollut enemmän, viihtyi hän merenrannan mustassa puutalossa hyvin yksinkin. Hänellä oli ollut useamman vuoden haaveena ostaa asunto Österlenistä, mutta taloudellinen tilanne oli ollut esteenä. Täällä hän nyt kuitenkin majaili, talossa, joka oli osittain maksettu Sandran avioerossa saamalla rahoilla, kun liitto varakkaan kynävalmistaja Cliff Eddingin kanssa oli päättynyt. Tess oli ajatellut, että juuri siihen saattaisi olla vaikea suhtautua, mutta oli sitten rohkaissut mielensä ja pyyhkinyt epäilyksen pois, päättänyt että tässä iässä menneisyyttä oli vääjäämättäkin.

– Olit muuten mahtava eilen illalla, Sandra sanoi. – Olen ylpeä superkytstäni.

Tessin naama vääntyi vienoon irvistykseen.

– Kukaan ei ole profeetta omalla maallaan, sinä jos kuka varmaan tiedät. Harmi kun en ollut ollenkaan varautunut siihen, että Jenny Ramsvik tulisi puheeksi.

– Et voi kontrolloida kaikkea, siihen ei edes Tess Hjalmarsson pysty. Kun Brygge kysyi tapauksista, joita et koskaan ehtisi selvittää, se paistoi taas silmistäsi. Huono omantunto.

Sandra taputti Tessin olkapäätä.

– Koko maailma ei lepää näillä harteilla. Apuna on monia muitakin. Älä unohda sitä.

Tess tiesi, mitä Sandra tarkoitti. Viime vuosina, kun suuria ja vaativia murhajuttuja oli ollut työpöydällä useampia, CC-ryhmä oli vienyt ja vaatinut häneltä kaiken läsnäolon ja panoksen. Se oli väisätämätöntä, jos mieli työskennellä vanhojen, selvittämättömien tapausten parissa. Ainakin jos oli niin kuin hän, asetti korkeat tavoitteet ja taisteli sen puolesta, että saisi annettua omaisille vastaukset. Sitä ikään kuin upposi johonkin maaniseen pakkomielteisyyteen, jahtasi tyhjiä, nimettömiä kasvoja, joihin oli päättänyt vielä jonain päivänä täydentää piirteet.

Ja miten hyvältä tuntuikaan sitten, kun kasvot paljastuivat... Silloin tekijältä katosi myös valta, joka hänellä oli ollut näkymättömyyden myötä käytössään. Hän muuttui lihaa ja verta olevaksi mieheksi, miehiähän tekijät useimmiten olivat.

Sandra seisoi keittiöpöydän ääressä huolestuneen näköisenä ja katseli puhelintaan.

Tess meni hänen luokseen.

– Mikä hätänä?

– Ei mikään, ei mitään ihmeellistä.

– Älä nyt. Hän taas vai mitä?

Sandra näytti Tessille puhelimestaan ex-mies Cliff Eddingin lähettämän viestin.

”Tämä oli viimeinen pisara. Senkin vastuuton, kylmä, helvetin petollinen käärme. Lupaan että tämä kostautuu vielä.”

Tess katsoi häntä.

– Saitko viestin nyt? Tällainenhan ei ole mitenkään okei, tuohan on suora uhkaus.

Sandra pudisti päätään.

– En tajua. Mistä kaikki raivo oikein kumpuaa? Kaikki viha, jota hän oksentaa ulos viesti toisensa jälkeen. Onko se kytenyt pinnan alla koko ajan? Hän tekee varmasti kaiken voitavansa, jotta saisi käännettyä lapset minua vastaan.

Puhelin oli edelleen Tessillä, joka näki, että näytölle tuli ilmoitus uudesta Cliffin lähettämästä viestistä. Hän avasi sen.

”Sinä se vain jatkat kiemurtelua, meidän pitää puhua nyt. Kun et kerta suostu tulemaan tänne, minun on lähettävä sinne.”

Tess rypisti otsaansa Sandralle.

– Mitä tämä tarkoittaa, meinaako se tulla tänne järjestämään kohtauksen? Sinun on pakko panna tälle stoppi.

Sandra otti puhelimen hänen kädestään.

– Pelkkää tyhjää uhkailua.

– Mistä tiedät? En halua häntä tänne.

Sandra kohotti kulmiaan.

– Ja luuletko että minä haluan?

Vaikkei Tess sitä mielellään myöntänytkään, hän ymmärsi melko hyvin, mitä vaihetta Cliff Edding kävi parhaillaan läpi. Mies ei halunnut erota. Ja nyt hänelle näytti menneen jakeluun, kuinka lopulista kaikki oli. Pakokauhu kasvoi.

Tess muisti, miten oli itse reagoinut, kun Angela oli jättänyt hänet. Sokin, joka oli iskenyt kuin salama kirkkaalta taivaalta ja päättänyt itsepetoksen, uskottelun siitä, että kaikki järjestyisi vielä. Häpeän, jolle ei ollut mitään aihetta. Sandran ex-puoliso tuntui piehtaroivan sokin ja kieltämisen välillä ja etsi tapahtuneelle selityksiä. Niitä hän ei löytäisi ikinä, koska ei kyennyt hyväksymään tuskaa totuutta, sitä ettei rakkautta enää ollut.

Tilanne oli pahentunut pari viikkoa sitten, kun Sandra oli vihjannut toivovansa että lapset voisivat muuttaa hänen luokseen Skåneen. Kaipaus repi ja raastoi häntä, ja Lo ja Felix olivat itse nosta-

neet muuttokysymyksen pöydälle. Se oli saanut Cliff Eddingin räjähtämään. Viimeisen viikon aikana hän oli alkanut uhkailla, että yrittäisi saada lasten yksinhuoltajuuden, mikä oli skenaariona yhtä epätodennäköinen kuin uhkaus oli epämiellyttävä.

Sandran mukaan eksä epäili, että hänellä oli elämässään joku uusi, muttei tiennyt kuka. Tess toivoi, että Sandran syy viivytellä heistä kertomisen kanssa oli miehen aggressiivisuus. Eikä se, mikä ei olisi ollenkaan Sandran tapaista, ettei hän voisi seistä suhteen takana.

Sandran jatkaessa pakkaamista Tess ajatteli, että ex-mieheltä ja lapsilta piilottelu alkoi tuntua siltä kuin hänet olisi sysäisty takaisin kaappiin. Eikä se tosiaankaan ollut mukava tunne. Tess oli vältellyt kysymästä Sandraalta, milloin tämä lähtisi seuraavan kerran käymään Tukholmassa, ei tahtonut hänen lähtevän. Tieto olisi kuitenkin parempi vaihtoehto kuin täysi yllätys.

– Mitään uutta Tukholmasta?

Sandra tuli takaisin olohuoneeseen.

– Ei, en ole nyt ehtinyt ajatella asiaa. Mutta syyslomahan lähestyy.

– Ja ajatuksena on, että kerrot hänelle sitten samalla kun menet käymään siellä?

Sandra istui sohvan reunalle.

– Joo, pakkohan minun on.

– Muttet tahtoisit?

– No en, tietenkään en, näethän missä mielentilassa hän on. Pitää ainakin yrittää saada hänet ottamaan tieto hyvin vastaan.

Tess vilkaisi puhelinta.

– Oletko tullut ajatelleeksi, ettei se välttämättä ole mahdollista?

Sandra ei vastannut, vaan näytti etsivän jotain laukustaan. Tess oli kysynyt häneltä aiemmin, oliko eksä ollut häntä kohtaan aggressiivinen ja kontrolloiva avioliiton aikana. Ehkä suorastaan väkival-